

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
 ปฏิบัติหน้าที่
 สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
 เลขรับ 6279
 วันที่ ๑๑ / ๑๑ / ๕๕
 เวลา ๐๘:๒๕ น.

ที่ นร ๐๕๐๗/๑๕๖๕๕๗

สำนักนายกรัฐมนตรี
 ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๗ ตุลาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จำนวน ๑๐ ฉบับ
 กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

กลุ่มงานบริหารทั่วไป
 รับที่ ๑๖๒๕/๕๗ วันที่ ๑๑ / ๑๑ / ๕๕
 เวลา ๐๙:๓๕ น. ถึง ๑๑:๓๕ น.
 สำนักการประชุม

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้ จำนวน ๑๐ ฉบับ

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอ

๑. ร่างพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางแพ่งเพื่อความปลอดภัยจากมลพิษน้ำมัน พ.ศ. ....
๒. ร่างพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (ปรับปรุงหน่วยงานที่ได้รับยกเว้นภาษีประจำปี)
๓. ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (กำหนดความผิดเกี่ยวกับการถ่ายวิดีโอ

ในโรงภาพยนตร์)

๔. ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (คุ้มครองข้อมูลการบริหารสิทธิ)
๕. ร่างพระราชบัญญัติความลับทางการค้า (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....
๖. ร่างพระราชบัญญัติกองอาสารักษาดินแดน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....
๗. ร่างพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (ส่งใบสั่งทางไปรษณีย์)
๘. ร่างพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (กำหนดสัญญาณจราจรเพิ่มเติมกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้ไฟฉายเรืองแสงในการแสดงสัญญาณจราจรได้)
๙. ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ....
๑๐. ร่างพระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

จำนวน ๑๐ ฉบับ ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นเรื่องด่วน

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว จำนวน ๑๐ ฉบับ พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล และบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาเป็นเรื่องด่วนต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)
 นายกรัฐมนตรี

กลุ่มงานนิติคดี
 วันที่ ๑๐ / ๑๑ / ๕๕
 วันที่ ๑๑ / ๑๑ / ๕๕
 เวลา ๐๙:๕๕ น.
 สำนักการประชุม

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๕ (นสาร/กทพ)

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. ....

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ดังต่อไปนี้

(๑) เพิ่มบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาต และเพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับความผิดดังกล่าว (เพิ่มมาตรา ๒๘/๑ และมาตรา ๒๙/๑)

(๒) เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของชนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา และคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา (เพิ่มมาตรา ๓๒ วรรคสอง (๔))

เหตุผล

เนื่องจากปัจจุบันมีปัญหาการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ทั้งภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาต แล้วนำไปทำซ้ำในสื่อต่าง ๆ เช่น แผ่นซีดี หรือแผ่นดีวีดี เป็นต้น ออกจำหน่าย สร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์และธุรกิจที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นการขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ และอาศัยข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ในปัจจุบัน โดยอ้างว่าเป็นการทำซ้ำเพื่อประโยชน์ของตนเอง จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยกำหนดให้การกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในลักษณะดังกล่าวเป็นความผิดเฉพาะ และมีอัตราโทษเช่นเดียวกับการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า นอกจากนี้สมควรกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพิ่มเติม เพื่อประโยชน์ของชนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา และคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาที่จะสามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ตามความจำเป็น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. ....

.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..)

พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์

พ.ศ. ๒๕๓๗

“มาตรา ๒๘/๑ การทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพ
จากภาพยนตร์อันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ ในโรงภาพยนตร์ตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์
และวีดิทัศน์ ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ (๕) ในระหว่าง
การฉายในโรงภาพยนตร์ ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และมีให้นำมาตรา ๓๒ วรรคสอง (๒)
มาใช้บังคับ”

(โปรดพลิก)

บันทึกวิเคราะห์สรุป
สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่..) พ.ศ. ....
ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของ
ร่างพระราชบัญญัติ ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

เนื่องจากปัจจุบันมีปัญหาการทำซ้ำ โดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจาก
ภาพยนตร์ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ทั้งภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศ
โดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วนำไปทำซ้ำในสื่อต่าง ๆ เช่น แผ่นซีดี หรือแผ่นดีวีดี เป็นต้น ออกจำหน่ายสร้างความ
เสียหายทางเศรษฐกิจต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์และธุรกิจที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก
ซึ่งเป็นการขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้ได้รับอนุญาตให้
ใช้สิทธิ และอาศัยช้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ในปัจจุบัน
โดยอ้างว่าเป็นการทำซ้ำเพื่อประโยชน์ของตนเอง จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์
พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยกำหนดให้การกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในลักษณะดังกล่าวเป็นความผิดเฉพาะ
และมีอัตราโทษเช่นเดียวกับการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า นอกจากนี้ สมควรกำหนดช้อยกเว้นการ
ละเมิดลิขสิทธิ์เพิ่มเติม เพื่อประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน
คนพิการทางสติปัญญา และคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ที่จะสามารถเข้าถึงงานอันมี
ลิขสิทธิ์ได้ตามความจำเป็น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗
โดยมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

(๑) เพิ่มบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพ
หรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาต และมีให้นำมาตรา ๓๒
มาใช้บังคับ รวมทั้งเพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับความผิดดังกล่าว (เพิ่มมาตรา ๒๘/๑ และมาตรา ๒๙/๑)

(๒) เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับช้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการ (เพิ่ม
มาตรา ๓๒ วรรคสอง (๔)) โดยมีสาระสำคัญเป็นการกำหนดลักษณะการกระทำที่เป็นการทำซ้ำหรือดัดแปลง
งานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการตามที่กำหนดไว้ มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยมีเงื่อนไข
ดังต่อไปนี้

(๒.๑) เป็นการทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา หรือคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ส่วนลักษณะของความพิการในแต่ละประเภทของคนพิการที่จะได้รับประโยชน์นั้นต้องมีการกำหนดโดย กฎกระทรวง ทั้งนี้ เนื่องจากในปัจจุบันมีคนพิการเพียงสามประเภทที่ประสบปัญหาที่ไม่อาจเข้าถึงงาน อันมีลิขสิทธิ์ได้เพราะเหตุแห่งความพิการ ส่วนคนพิการประเภทอื่นนั้นก็เปิดโอกาสให้มีการกำหนดใน พระราชกฤษฎีกาต่อไปได้ แต่ลักษณะของความพิการนั้น เนื่องจากมีรายละเอียดที่ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญ เฉพาะด้านที่จะกำหนดว่าลักษณะความพิการแบบใดในแต่ละประเภทที่ทำให้ไม่อาจเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ และสมควรได้รับประโยชน์จากงานที่ทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ จึงกำหนดให้ต้องกำหนด ในกฎกระทรวง

(๒.๒) บุคคลที่ได้รับการยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์

ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้กำหนดว่าบุคคลใด หรือองค์กรใด สามารถทำซ้ำ และดัดแปลงได้บ้าง แต่ทั้งนี้บุคคลดังกล่าวจะต้องทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของ คนพิการตามที่กำหนดเท่านั้น

(๒.๓) การทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ต้องอยู่ภายใต้บังคับของ มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ ต้องไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของ ลิขสิทธิ์ และไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร

(๒.๔) ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการที่กำหนดขึ้นนี้ ต้องนำไปใช้บังคับกับกรณีขอยกเว้นการละเมิดสิทธิของนักแสดง โดยผลของมาตรา ๕๓ ที่ให้นำมาตรา ๓๒ มาใช้บังคับกับสิทธิของนักแสดงโดยอนุโลม

๓. ข้อมูลทางวิชาการประกอบการพิจารณา

หลักการเรื่องขอยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการ

(๑) ความตกลงระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคี

ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีในความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ จำนวน ๒ ฉบับ คือ อนุสัญญากรุงเบอร์ลินว่าด้วยการคุ้มครองงานวรรณกรรมและศิลปกรรม ฉบับกรุงปารีส ค.ศ. ๑๙๗๑ (Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works (Paris Act 1971)) และตามความตกลงทริปส์ (Agreement on Trade - Related Aspects of Intellectual Property Rights (TRIPs)) ซึ่งความตกลงระหว่างประเทศทั้ง ๒ ฉบับ ได้บัญญัติให้ประเทศภาคีสามารถกำหนดขอยกเว้น การละเมิดลิขสิทธิ์ได้ในบางกรณีภายใต้เงื่อนไขว่า ประเทศภาคีต้องกำหนดขอยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยไม่ให้ ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์ตามปกติของงานและไม่ทำให้เสื่อมประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของ ลิขสิทธิ์โดยไม่มีเหตุอันสมควร (Article 9 ของอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน และ Article 13 ของความตกลงทริปส์) ดังนั้น ประเทศไทยสามารถกำหนดขอยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการได้ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว

(๒) ประเทศออสเตรเลีย

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลีย (Copyright Act 1968 (No. 63 of 1968 as amended)) มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำงานอันมีลิขสิทธิ์ไปใช้ประโยชน์สำหรับคนพิการ ในหมวด ๓ และหมวด ๔ ซึ่งบทบัญญัตินี้ดังกล่าวครอบคลุมคนพิการ ๒ ประเภท คือ คนพิการทางการมองเห็น และคนพิการทางสติปัญญา โดยคนพิการทางการมองเห็น หมายถึง ๑) คนที่ไม่สามารถมองเห็น ๒) คนที่มีความผิดปกติทางการมองเห็นอย่างรุนแรง ๓) คนที่ไม่สามารถควบคุมหรือจัดให้อ่านหนังสือ หรือไม่สามารถ

โฟกัสหรือเคลื่อนไหวดวงตา หรือ ๔) คนที่มีความพิการทางสายตา (มาตรา ๑๐ (๑)) ทั้งนี้ กฎหมายกำหนดเงื่อนไขสำหรับคนพิการในแต่ละประเภทแตกต่างกัน ดังนี้

ในกรณีของคนที่มีความพิการทางการมองเห็น กฎหมายกำหนดให้ “องค์กรช่วยเหลือคนพิการทางการมองเห็น” สามารถทำซ้ำ หรือดัดแปลงงานวรรณกรรม และงานนาฏกรรม เพื่อการใช้ประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น และการเผยแพร่ในอนาคต โดยไม่มีข้อจำกัดว่างานดังกล่าวได้รับการโฆษณาแล้วหรือไม่ ทั้งนี้ การกระทำดังกล่าวต้องไม่เป็นการแสวงหากำไร

อย่างไรก็ตาม กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลียกำหนดว่า หากงานนั้นยังไม่ได้รับการโฆษณา สามารถนำมาใช้ในรูปแบบของเสียงเท่านั้น (มาตรา ๑๓๕ ZP (๑)) แต่หากงานนั้นได้รับการโฆษณาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สามารถนำมาใช้ได้ในรูปแบบอักษรเบรลล์ ตัวอักษรขยาย รูปภาพ หรือรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (มาตรา ๑๓๕ ZP (๒)) ทั้งนี้ คำว่า “องค์กรช่วยเหลือคนพิการทางการมองเห็น” หมายถึง องค์กรทางการศึกษา ซึ่งมีคุณสมบัติตามคำนิยามขององค์กรทางการศึกษา หรือองค์กรอื่นๆ ที่มีหน้าที่สำคัญ หรือในกรณีที่มีหน้าที่อื่นๆ ร่วมด้วย องค์กรนั้นมีหน้าที่สำคัญประการหนึ่ง ในการจัดทำสื่อประเภทงานวรรณกรรม และนาฏกรรมสำหรับคนพิการทางการมองเห็น และได้รับการประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าเป็นองค์กรช่วยเหลือคนพิการทางการมองเห็นตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายลิขสิทธิ์ (มาตรา ๑๐ A (๑) (c))

ในกรณีของคนพิการทางสติปัญญา กฎหมายกำหนดให้ “องค์กรช่วยเหลือคนพิการทางสติปัญญา” สามารถทำซ้ำ หรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ทุกประเภท และสิ่งอื่นๆ (eligible items) เพื่อการใช้ประโยชน์ของคนพิการทางสติปัญญา และการเผยแพร่ในอนาคตโดยกฎหมายไม่ได้กำหนดว่าสามารถนำมาใช้ในรูปใดได้บ้าง (มาตรา ๑๓๕ ZS) ทั้งนี้ คำว่า “องค์กรช่วยเหลือคนพิการทางสติปัญญา” หมายถึง องค์กรทางการศึกษา ซึ่งมีคุณสมบัติตามคำนิยามขององค์กรทางการศึกษา หรือองค์กรอื่นๆ ที่มีหน้าที่สำคัญ หรือในกรณีที่มีหน้าที่อื่นๆ ร่วมด้วย องค์กรนั้นมีหน้าที่สำคัญประการหนึ่ง ในการจัดทำสื่อสำหรับคนพิการทางสติปัญญา และได้รับการประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าเป็นองค์กรที่มีหน้าที่ช่วยเหลือคนพิการทางสติปัญญาตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายลิขสิทธิ์

นอกจากนั้น กฎหมายกำหนดเงื่อนไขสำหรับคนพิการทางการมองเห็นและคนพิการทางสติปัญญา เช่น องค์กรช่วยเหลือคนพิการต้องมีเหตุผลว่าไม่สามารถจัดหาซื้อสำเนาใหม่ในรูปแบบดังกล่าวได้ภายในระยะเวลาอันสมควร (มาตรา ๑๓๕ ZP (๔) ถึง (๖A) และมาตรา ๑๓๕ (๒)) จากนั้น องค์กรดังกล่าวต้องชำระค่าตอบแทนการใช้ลิขสิทธิ์ให้กับองค์กรจัดเก็บ (มาตรา ๑๓๕ ZP (๑) (a) และมาตรา ๑๓๕ ZS (๑) (a)) นอกจากนี้ กฎหมายยังกำหนดให้มีการแสดงถึงการรับรู้แห่งสิทธิ (มาตรา ๑๓๕ ZQ (๔)) และมาตรา ๑๓๕ ZT (๔)) เช่น ข้อความบันทึกแสดงถึงการรับรู้แห่งสิทธิ ที่ต้องระบุชื่อของผู้สร้างสรรค์งานและองค์กรที่มีหน้าที่ช่วยเหลือคนพิการ ชื่องานอันมีลิขสิทธิ์ที่นำมาใช้ และวันที่นำมาใช้

(๓) ประเทศอังกฤษ

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศอังกฤษ (Copyright, Designs, and Patents Act 1988) ซึ่งมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดย Visually Impaired Persons Act 2002 ได้บัญญัติข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการทางมองเห็นในมาตรา ๓๑ F โดยกำหนดว่า คนพิการทางการมองเห็น หมายถึง ๑) คนตาบอด ๒) คนที่มีปัญหาในการมองเห็นซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้โดยการใช้เลนส์ปรับสายตาที่จะช่วยในการอ่านได้เป็นปกติ ๓) คนที่ไม่สามารถควบคุมหรือจัดการให้อ่านหนังสือได้ หรือ ๔) คนที่ไม่สามารถโฟกัสหรือเคลื่อนไหวดวงตาในระดับที่เป็นปกติให้สามารถอ่านได้ (มาตรา ๓๑ F (๔)) นอกจากนี้ ข้อยกเว้นดังกล่าวไม่ใช่บังคับแก่

งานดนตรีกรรมที่เกี่ยวกับบันทึกการแสดง งานลิขสิทธิ์ประเภทการรวบรวมข้อมูล และการทำสำเนา งาน
ในรูปแบบที่คนพิการสามารถเข้าถึงได้เพื่อประโยชน์ในทางการค้าอยู่แล้ว (มาตรา ๓๑ A และ B)
ทั้งนี้ กฎหมายกำหนดลักษณะการใช้ประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการทางการมองเห็น
เป็น ๒ กรณี คือ กรณีของการทำสำเนาฉบับเดียว และการทำสำเนาหลายฉบับ

ในกรณีของการทำสำเนาฉบับเดียว กฎหมายบัญญัติว่าบุคคลใดๆ รวมทั้ง
คนพิการทางการมองเห็น (มาตรา ๓๑ A) สามารถทำซ้ำ หรือตัดแปลงงานวรรณกรรม งานนาฏกรรม
งานดนตรีกรรม งานศิลปกรรม หรืองานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทอื่นที่ได้รับการตีพิมพ์มาแล้วมากกว่า ๑ ครั้ง
(มาตรา ๓๑ A) ให้ปรากฏในรูปแบบใดๆ ก็ได้ เพื่อประโยชน์ในการใช้สำหรับคนพิการทางการมองเห็น
โดยมีข้อจำกัดว่าสามารถจัดทำได้เพียงฉบับเดียวเท่านั้น

ส่วนในกรณีของการทำสำเนาหลายฉบับ กฎหมายกำหนดให้องค์กรทางการศึกษา
หรือองค์กรที่ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไร (มาตรา ๓๑ B) สามารถทำซ้ำ หรือตัดแปลง
งานวรรณกรรม งานนาฏกรรม งานดนตรีกรรม หรืองานศิลปกรรมที่มีการโฆษณา
เพื่อการค้าแล้ว หรืองานอันมีลิขสิทธิ์อื่นๆ ที่ได้รับการตีพิมพ์เพื่อการค้ามาแล้วมากกว่า ๑ ครั้ง
ให้ปรากฏในรูปแบบใดๆ ก็ตาม ซึ่งเป็นประโยชน์ในการใช้สำหรับคนพิการทางการมองเห็น
โดยกฎหมายไม่มีข้อกำหนดในปริมาณของงาน ทั้งนี้ การกระทำดังกล่าวต้องไม่เป็นการแสวงหากำไร

(๔) ประเทศสหรัฐอเมริกา

ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการมีบัญญัติอยู่ในมาตรา ๑๒๑
ของกฎหมายลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกา (Copyright Act 1976 as amended (17 U.S.C. 121))
โดยกฎหมายกำหนดข้อยกเว้นสำหรับคนตาบอด และคนพิการประเภทอื่นที่ได้รับการรับรองว่า
ไม่สามารถเข้าถึงสิ่งพิมพ์ได้ตามปกติเนื่องจากข้อจำกัดทางร่างกายตามที่ได้กำหนดไว้
ในกฎหมายว่าด้วยการจัดหาสิ่งพิมพ์ให้กับคนพิการ ค.ศ. ๑๙๓๑ (An Act to provide books for the adult
blind 1931 (2 U.S.C. 135a)) (มาตรา ๑๒๑ (d)) ทั้งนี้ กฎหมายกำหนดลักษณะการใช้ประโยชน์จากงาน
อันมีลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการเป็น ๒ กรณี คือ การใช้ในกรณีทั่วไป (มาตรา ๑๒๑ (a) และ (b)) และการใช้
ประโยชน์เพื่อการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา (มาตรา ๑๒๑ (c))

ในกรณีแรก กฎหมายบัญญัติให้องค์กรที่ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไร
หรือองค์กรของรัฐบาลที่มีวัตถุประสงค์หลักในการให้บริการพิเศษเกี่ยวกับการฝึกอบรม การศึกษา
การพัฒนาการอ่าน และการเข้าถึงข้อมูลเพื่อความจำเป็นของคนพิการ (มาตรา ๑๒๑ (d) (๑)) สามารถทำซ้ำ
หรือตัดแปลง (มาตรา ๑๒๑ (a)) งานวรรณกรรมในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับบทละคร (นาฏกรรม) ซึ่งงานดังกล่าว
ต้องได้รับการโฆษณาแล้ว (มาตรา ๑๒๑ (b)) โดยองค์กรดังกล่าวสามารถนำงานอันมีลิขสิทธิ์มาถ่ายทอด
ในรูปแบบอักษรเบรลล์ เสียง หรือรูปแบบดิจิทัล (มาตรา ๑๒๑ (d) (๔)) เพื่อประโยชน์ในการใช้ของคนพิการ
และการเผยแพร่ต่อไปในอนาคตได้ (มาตรา ๑๒๑ (d) (๔)) ทั้งนี้ การกระทำดังกล่าวต้องไม่มีวัตถุประสงค์
เพื่อแสวงหากำไร

สำหรับกรณีที่สอง กฎหมายบัญญัติให้สำนักพิมพ์ที่จัดทำสื่อการเรียนการสอนสำหรับคนพิการที่กระทำในนามขององค์กรการศึกษาของรัฐบาลทั้งในระดับสหรัฐ และระดับท้องถิ่น สามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ที่เป็นสื่อการเรียนการสอน (print instructional materials) ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาสำหรับคนพิการ เพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบที่จัดพิมพ์ไว้เดิม และเผยแพร่ให้กับศูนย์การเรียนการสอนต่อไป (มาตรา ๑๒๑ (c)) ทั้งนี้ การปรับเปลี่ยนรูปแบบมีความหมายรวมถึงการขยายขนาดอักษร รูปภาพ เป็นต้น (มาตรา ๑๒๑ (d) (๔))

(๕) ประเทศญี่ปุ่น

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่น (Copyright Act as amended (Act No. 48 of 1970)) มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำงานอันมีลิขสิทธิ์ไปใช้ประโยชน์สำหรับคนพิการทางการมองเห็น และคนพิการทางการได้ยิน โดยกฎหมายกำหนดคนพิการทางการมองเห็น เป็น ๒ กลุ่ม คือ นักเรียนที่มีความพิการทางการมองเห็น (Article 33 bis) และบุคคลทั่วไปที่มีความพิการทางการมองเห็น (Article 37) ในกรณีแรก กฎหมายบัญญัติให้บุคคลใดๆ สามารถทำซ้ำ และดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ทุกประเภท ซึ่งได้รับการเผยแพร่ในรูปแบบของตำราเรียนเรียบร้อยแล้ว (Article 33 bis (1)) เพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบที่จัดพิมพ์ไว้เดิมให้เหมาะสมกับการใช้ประโยชน์ของนักเรียนที่มีความพิการทางการมองเห็น โดยการปรับเปลี่ยนรูปแบบมีความหมายรวมถึงการขยายขนาดอักษร รูปภาพ เป็นต้น (Article 33 bis (2)) ทั้งนี้ การกระทำดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์ และต้องมีการจ่ายค่าลิขสิทธิ์ (Article 33 bis (2))

สำหรับกรณีที่สอง กฎหมายกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์กับการทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ทุกประเภทให้ปรากฏในรูปแบบของอักษรเบรลล์ หรือเสียง (Article 37) เพื่อประโยชน์ในการใช้ของคนพิการทางการมองเห็น กรณีของการนำงานอันมีลิขสิทธิ์มาถ่ายทอดในรูปแบบอักษรเบรลล์ กฎหมายไม่ได้กำหนดว่าบุคคลใดสามารถกระทำได้บ้าง ส่วนกรณีของเสียง กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของห้องสมุด หรือองค์กรอื่นที่กำหนดขึ้นโดยคำสั่งของคณะรัฐมนตรี (cabinet order) (Article 37 (3))

กรณีคนพิการทางการได้ยิน บุคคลตามที่กำหนดโดยคำสั่งของคณะรัฐมนตรีที่ทำหน้าที่สนับสนุนและช่วยเหลือคนพิการทางการได้ยิน (aurally handicapped) สามารถแปลงคำพูดของงานอันมีลิขสิทธิ์ที่แพร่เสียงและแพร่ภาพ ให้เป็นตัวอักษร เพื่อประโยชน์ในการใช้ของคนพิการทางการได้ยิน (Article 37 bis)

(๖) ประเทศเกาหลี

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศเกาหลี (Copyright Act, as last amended by Law No. 9625 of April 22, 2009) บัญญัติข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์สำหรับคนพิการทางมองเห็น และคนที่ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ตามปกติเนื่องด้วยความสามารถตามที่กำหนดใน Presidential Decree (มาตรา ๓๓ (๓)) โดยบัญญัติให้สามารถนำงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ได้รับการเผยแพร่แล้วมาทำซ้ำ และแจกจ่ายในรูปแบบอักษรเบรลล์ สำหรับคนพิการทางการมองเห็น และคนที่ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ตามปกติเนื่องด้วยความสามารถ (มาตรา ๓๓ (๑)) นอกจากนี้ องค์กรตามที่กำหนดไว้ใน Presidential Decree สามารถทำการบันทึกเสียงจากงานวรรณกรรมที่มีการเผยแพร่แล้วหรือทำซ้ำ แจกจ่าย หรือส่งงานในรูปแบบของการบันทึกเสียงดังกล่าว เพื่อการใช้ของคนพิการทั้งสองกลุ่มดังกล่าว

ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗
กับร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ที่ผ่านการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗	ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
	<p style="text-align: center;">ร่าง พระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....</p> <p style="text-align: center;">..... ....</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">.....</p> <p style="text-align: center;">มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ...."</p> <p style="text-align: center;">มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด หกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p>	

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗	ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๒๘ การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ไลต์ทัศน์วัสดุ ภาพยนตร์ หรือสิ่งบันทึกเสียง อันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๓๕ (๕) ทั้งนี้ ไม่ว่าในส่วนตัวเป็นเสียงและหรือภาพ ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าได้กระทำดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ทำซ้ำหรือดัดแปลง</p> <p>(๒) เผยแพร่ต่อสาธารณชน</p> <p>(๓) ให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนางานดังกล่าว</p>	<p>มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗</p> <p>“มาตรา ๒๘/๑ การทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์อันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ ในโรงภาพยนตร์ตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ไม่ว่าทั้งหมดหรือแค่บางส่วน โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๓๕ (๕) ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และมีโทษตามมาตรา ๓๒ วรรคสอง (๒) มาใช้บังคับ”</p>	<p>กำหนดความผิดเกี่ยวกับการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาต</p>

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗	ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ...	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๓๒ การกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ หากไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์และไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์</p> <p>ภายใต้บังคับบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ตามวรรคหนึ่ง มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าได้กระทำดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) วิจัยหรือศึกษางานนั้น อันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไร</p> <p>(๒) ใช้เพื่อประโยชน์ของตนเอง หรือเพื่อประโยชน์ของตนเองและบุคคลอื่นในครอบครัวหรือญาติสนิท</p> <p>(๓) ดิจิม วิจารณ์ หรือนำมาผลงานโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น</p> <p>(๔) เสนอรายงานข่าวทางสื่อสารมวลชนโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น</p> <p>(๕) ทำซ้ำ ตัดแปลง นำออกแสดง หรือทำให้ปรากฏ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของศาลหรือเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจตามกฎหมาย หรือในการรายงานผลการพิจารณาดังกล่าว</p> <p>(๖) ทำซ้ำ ตัดแปลง นำออกแสดง หรือทำให้ปรากฏ โดยผู้สอน เพื่อประโยชน์ในการสอนของตน อันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไร</p> <p>(๗) ทำซ้ำ ตัดแปลงบางส่วนของงาน หรือดัดทอนหรือทำบทสรุปโดยผู้สอนหรือสถาบันศึกษา เพื่อแจกจ่ายหรือจำหน่ายแก่ผู้เรียนในชั้นเรียนหรือในสถาบันศึกษา ทั้งนี้ ต้องไม่เป็นการกระทำเพื่อหากำไร</p> <p>(๘) นำงานนั้นมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการถามและตอบในการสอบ</p>	<p>มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๔) ของวรรคสองของมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗</p>	

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗	ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๖๙ ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ หรือมาตรา ๕๒ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท</p> <p>ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>“(๔) ทำซ้ำ หรือคัดลอก เพื่อประโยชน์ของศนพิการทางการมองเห็น ศนพิการทางการได้ยิน ศนพิการทางสติปัญญา หรือศนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ทั้งนี้ ต้องไม่เป็นการกระทำเพื่อหากำไร และลักษณะของความพิการที่จะได้รับประโยชน์จากการทำซ้ำหรือคัดลอกให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”</p> <p>มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗</p> <p>“มาตรา ๖๙/๑ ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา ๒๘/๑ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”</p> <p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ</p> <p>..... นายกรัฐมนตร</p>	<p>เพิ่มข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ เพื่อประโยชน์ของศนพิการทางการมองเห็น ศนพิการทางการได้ยิน ศนพิการทางสติปัญญา และศนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ที่จะสามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ตามความจำเป็น</p> <p>เพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับความผิดเกี่ยวกับการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ โดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อให้เกิดสภาพบังคับกับผู้กระทำผิดฝ่าฝืนกฎหมาย</p>